

Risaleler Kur'an tefsiri diye okunuyor. Fakat bir bakıyorsun yazar kendisine verilen sıkıntılardan bahsediyor. Lahikalar okunuyor, inanılmaz derecede yazara methiyeler düzülmüş ve bir de yazar bunları kabul etmediğini söylüyor. Böyle tefsir olur mu?

Evvela, çektiği sıkıntılar ve gördüğü zulümler ispat edilmeyecek kadar zahir ve bedihidir. Bunu sağır sultan bile duymuşken, yüzlerce mahkeme kararı ve ve hapis hayatı ortada iken, "*Ne malum?*" demek, en hafif tabiri ile paranoya veya evhamdır.

İkincisi, Üstad Hazretlerinin Risale-i Nurları övmesi tamamen Kur'an ve onun elmas hakikatlerine bu zamanda güzel bir ayna ve şeffaf bir vesile olmasından dolayıdır. Yoksa kendine bir mevki ve makam iras etmiyor. Üstad Hazretlerinin kendini beğenmediği ve nefesine makam vermediğine bütün hayatı ve eserleri şahittir. Kendini ziyaret gelenlere kayıt koyuyor ve söylediği şu sözleri bu inceliğe işaret eden güzel bir levha hükmündedir:

"... Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır. Çünkü ben kendimi beğenmiyorum; beni beğenenleri de beğenmiyorum. Cenâb-ı Hakka çok şükür, beni kendime beğendirmemiş..."(1)

Üçüncüsü, Allah'ın insanlar üstünde sayısız nimetleri vardır. Bu nimetleri insan kendinden bilirse gurur ve kibir olur, yok bu nimetleri inkar edip gizlerse, bu da küfran-ı nimet olur ki, her iki durum da manevi birer hastalıktır. Yani insanın üstünde görünen nimetleri kendinden bilmesi nasıl caiz değilse, aynı şekilde o nimetleri yok sayıp inkar etmesi de caiz değildir. Bu yüzden *tahdis-i nimet* dediğimiz nimeti Allah'tan bilip bu nimeti üzerinde izhar ve ilan etmek yolunu takip etmeliyiz.

Üstad Hazretleri bu meseleyi şu şekilde izah ediyor:

"İ'lem eyyühe'l-aziz! Cenab-ı Hakk'ın verdiği nimetleri söyleyip ilân ve tahdis-i nimet etmek, bazan gurura ve kibre incirar eder. Tevazu kastıyla da o nimetleri ketmetmek iyi değildir. Binaenaleyh, ifrat ve tefritten kurtulmak için istikamet mizanına müracaat edilmeli. Şöyle ki:"

"Herbir nimetin iki veçhi vardır. Bir veçhi insana aittir ki, insanı

---

tezyin eder, medar-ı lezzeti olur. Halk içinde temayüze sebep olur. Mucib-i fahr olur, sarhoş olur. Mâlik-i Hakikîyi unuttur. En nihayet kibir ve gurur kuyusuna düşürtür."

"İkinci veçhi ise, in'am edene bakar ki, keremini izhar, derece-i rahmetini ilân, in'âmını ifşa, esmâsına şehadet eder. Binaenaleyh, tevazu, ancak birinci vecihte tevazu olabilir. Ve illâ küfrânı tazammun etmiş olur. Tahdis-i nimet dahi, ikinci vecihle mânevî bir şükür olmakla memduh olur. Yoksa, kibir ve gururu tazammun ettiğinden mezmumdur. Tevazu ile tahdis-i nimet, şöylece bir içtimâları var:"

"Bir adam hediye olarak bir palto birisine veriyor. Paltoyu giyen adama, başka bir adam 'Ne kadar güzel oldun.' dediğine karşı, 'Güzellik paltonundur.' dediği zaman, tevazuyla tahdis-i nimeti cem etmiş olur."(2)

Tahdis-i nimet ile kibir zahirde bir birine benzerler, ama aralarında çok fark vardır. **Tahdis-i nimet**, insanın üzerindeki nimet ve ikramların Allah'tan olduğunu bilip izhar ve ilan etmesi iken, **kibir** bu nimetlerin Allah'tan olduğunu inkar edip haksız yere sahiplenip temellük etmesidir. Üstad Hazretlerinin Risale-i Nur'daki sena ve ilanları tahdis-i nimet kabilinden olduğu halde, bazıları bunu anlamakta zorlanıyor. Bu gibi ifadeler İslam tarihinde bir çok alim ve evliyalarda da mevcuttur.

Dördüncüsü, malum olduğu üzere Kur'an tefsirleri; lafzi ve manevi olmak üzere iki sınıftır. **Lafzi tefsirler**; ekseri olarak Kur'an'ın zahiri cümle ve lafız kalıplarını gramer kaidelerine göre inceleyen tefsirlerdir. **Manevi tefsirler ise**; Kur'an'ın remzi ve deruni manalarını asrın ihtiyaç ve gereklerine uygun bir şekilde izah ve ispat yolunda gider. **Risale-i Nurlar lafzi değil, manevi bir tefsirdir**. Manevi tefsirler, doğrudan zamanın gerekleri ve ihtiyaçlarına bakarken, lafzi ve klasik tefsirler Kur'an'ı intizam üzerine takip eder. Bu yüzden lahikaların tamamına lafzi tefsir nazarı ile bakılması yersizdir.

Lahikalar, Üstad Hazretlerinin talebeleri ile mektuplaşmasından hasıl olan kitaplardır. Bu mektuplar daha çok, "**hizmet tarzı**" hakkında talebelerle Üstad Hazretleri arasında bir diyalog ve iletişim aracıdır.

Malum, Üstad Hazretlerinin döneminde telefon ve iletişim araçları yaygın olarak kullanılmıyordu ve en yaygın haberleşme aracı mektuplaşma idi. Bu yüzden Üstad Hazretleri talebelerini mektuplaşma ile tedbir ve terbiye ediyordu. Ya da bir talebeleri meramını ve sorusunu mektup vasıtası ile Üstad Hazretlerine iletliyordu. Üstad Hazretleri de bu merama mektup ile cevap verdiği için, bu mektupların toplamı bir mecmua şeklini almıştır.

İçinde çok kıymetli hizmet metotları ve ilmi tespitler olduğundan, bunların zayi olmaması için lahika tarzında tabedilmiştir. Yine Üstad Hazretlerinin mahkeme müdafaaları da bu lahikalara dahil edilmiştir ki, ileriki nesillere bir müdafaa örneği ve o dönemde yapılan keyfi zulümlerin vesikası olsun.

Özet olarak, bir Nur talebesi için lahikalar, iman hizmetinin el kitabı gibidir. Nur talebesi lahikalarda geçen hizmet prensiplerine göre hareket eder ve tavrını ona göre şekillendirir, denilebilir. Bu sebeple lahikalara tam bir tefsir nazarı ile bakılmamalıdır.

Dipnotlar:

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup, Dördüncü Mebhas](#)

(2) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Onuncu Risale](#)